

bácsi, aki meg-megfékezte a maga és a környék közveszélyes despotáját.

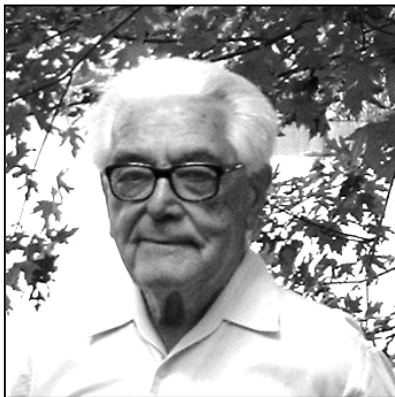
Konrad Lorenz írja *A civilizált emberiség nyolc halálos bűne* című könyvében: „...rangsor nélküli csoportban a gyermek teljességgel természetellenes helyzetben találja magát. Nem tudja elnyomni saját, ösztöneiben lévő, magasabb rangra való törekvését, és ellenállás nélküli szülei felett zsarnokoskodva a csoportvezető szerepébe kényszerül, ahol egyáltalán nem is érzi jól magát. Erősebb főnök nélkül védtelennek érzi magát az ellenséges világ-

ban... Ha érhető izgalommal, szüleit provokálva »pofonért koldul«, ahogyan a bajorok és osztrákok találóan mondják, manapság nem kapja meg az ösztönösen elvárt és tudat alatt remélt ellenagressziót, hanem a nyugodtabb, látszólag az értelmére hatni akaró frázisok gumifalába ütközik. Egy szolgálai gyáva emberrel azonban senki sem hajlandó azonosulni, sem viselkedési normáit, még kevésbé az általa tiszteletben tartott kulturális értékeket magáévá tenni. Csak akkor vagyunk képesek valakinek a kulturális tradícióit magunkévá tenni, ha az illetőt

lelkünk mélyéből szeretjük, és *fel is nézünk rá*. A ma felnövő fiatal generáció megdöbbentően nagy többségének életéből szemmel láthatóan hiányzik egy ilyen »apafigura«. E nevelatlenség következményei mindenütt láthatók, ahol gyermekek köpdösik, rugdossák szüleiket, tanítóikat.

Forrás:

<http://www.irodalmijelen.hu/node/14746>

A BOKOR Közösség alapítója, Bulányi György, Gyurka bácsi 2019. január 9-én lenne 100 éves. Ez alkalmából közöljük Hitvallását, és jelezzük, hogy 2019. január 5-én közösségünk emléknapot tart. A programot a Piarista Kápolnában rendezzük 10 és 17 óra között. (Budapest, V. ker., Piarista köz 1.) A tervezett programról tájékozódni lehet a BOKOR Közösség honlapján (www.bokorportal.hu). Minden érdeklődőt szeretettel várunk!

FATIMAI HISZEKEGY..

Hiszek az egy Istenben. Hiszem, hogy nem volt soha kezdete, és nem lesz soha vége. Hiszem, hogy időtlenül létezik. Hiszem, hogy láthatatlanul és tapasztalhatatlanul létezik, és hogy nem olyan, mint a látható és tapasztalható világ. Hiszem, hogy nincsen létrehozó oka, mert időtlenül és anyagtalannul, önmagától létezik; Ő az önmagában való Élet. És Tőle van minden, ami van, élettelen és élő, és minden Tőle kapta a létezését. Ő a teremtő oka mindennek, ami van.

Hiszem, hogy az Isten – szeretet. Hiszem, hogy az Ő senkitől sem kapott, időtlenül birtokolt élete – a szeretet élete. Hiszem, hogy az Ő élete a szeretet közösségi, családi élete. Hiszem, hogy az Isten időtlenül odaadja teljes önmagát. Hiszem, hogy aki odaadja önmagát, az az Atya. Hiszem, hogy akinek odaadja önmagát, az a Fiú. Hiszem, hogy az, akit az Atya odaad a Fiúnak, az a Lélek. Hiszem, hogy a mindent odaadás nem áll meg a Fiúnál. Hiszem, hogy az Atyától a Lelken keresztül ez a Lélekkel megajándékozott Fiú visszaadja teljes önmagát az Atyának. Hiszem, hogy a Fiúév lett Lélek eközben visszaáramlik az Atyához. Hiszem, hogy ebben az időtlen és szünetet nem ismerő

áramlásban áll fenn az Isten szentháromságos élete. Hiszem, hogy ebben a szeretetkörforgásban kielégül az Isten adásigénye és kapasigénye is.

Hiszem, hogy az Istennek ennek következtében nem hiányzik semmi. Hiszem, hogy így birtokolja az oszthatatlan létteljességet, az isteni mindent. Hiszem, hogy ebben a mindent adó közösségben az Isten mértéket nem ismerően boldog. Hiszem, hogy nem hajthatja semmi kényszer. Hiszem, hogy tökéletesen szabadon adja oda magát teljesen és mindenestől. Hiszem, hogy ennek semmi más oka nincsen, csak Ő, tehát csak az, hogy Ő ilyen. Csak az, hogy Ő maga a Szeretet. Hiszem, hogy nincs emberi szó, amely teljesebben tudná kifejezni, hogy mi Ő: a szeretet az Isten, és az Isten – Szeretet.

Hiszem, hogy szeretetből hívta létre a nemlétből az embert, az emberiséget. Semmi másért nem teremtett meg bennünket, csak azért, hogy részesítsen bennünket a maga szeretetéletében, annak boldogságában. Mégpedig azon a minden emberi elképzelést meghaladó fokon, amely mértékben a teremtmény számára az egyáltalán lehetséges. Isten nekünk is mindent kíván adni,

s a teremtmény annyit kaphat meg az Istentől, amennyinek a felvevésére a teremtményi lét egyáltalán képes.

Hiszem, hogy a maga képére és hasonlatosságára teremtett meg minket. Szabadoknak teremtett meg bennünket azzal a lehetőséggel, hogy választhatjuk és elutasíthatjuk Őt; választhatjuk a szeretetet, és elutasíthatjuk a szeretetet. Hiszem, hogy csak azért teremtett meg bennünket a bűn választásának lehetőségével, mert különben nem tudnánk választani Őt, a szeretetet; hiszen szabadság nélkül nincsen szeretet. Hiszem, hogy belénk lehelte a maga Lelkét, s ez a Lélek a lelkiismeretünkön keresztül meg nem szűnően szólít, hív bennünket a szeretetre, amíg csak el nem hallgatjuk szavát.

Hiszem, hogy a földi lét minden szenvedése, a betegség, az inség, a természet és az emberek felől jövő megpróbáltatások – mind csak arra vannak, hogy akármilyen nehéz sorsunkban is bizonyosságot tegyünk arról, hogy csak a szeretet életútját választjuk. Hiszem, hogy állhatatoságunkat Isten gazdagon jutalmazza.

Hiszem, hogy az Atya elküldötte hozzánk a Fiút. Hiszem, hogy a Fiú testet öltött és közöttünk élt. Hi-

szem, hogy azért jött el, hogy az ember számára hallható emberi nyelven elmagyarázza nekünk, hogy az Isten szeretet, és éppen ezért az embernek a szeretetre kell rátennie életét. Hiszem, hogy azért jött el, hogy megmagyarázza nekünk, hogy az Istenhez, a szeretethez akármi áron is hűségeseknek kell maradnunk.

Hiszem, hogy meghalt értünk, hogy a hűség feledhetetlen példáját mutassa nekünk. Hiszem, hogy a szeretetre tanítva és élénk élve azt, hathatós erővel megújította bennünk az Isten életét. Hiszem, hogy Jézus benne van azokban, akik szeretik Őt. Hiszem, hogy benne vannak mindazok, akik szeretik Őt. Hiszem, hogy Jézus és az ember egymásban levése erőt ad az embernek a szeretetre.

Hiszem, hogy Jézus a halottak közül harmadnapon feltámadt. Hiszem, mert a tanítványok látták Őt, s negyven napon keresztül tovább tanította őket az Isten Országá, a szeretet életének a titkaira. Hiszem, hogy negyven nap múltával visszament Atyjához, ahonnan jött. Hiszem, hogy időtlen isteni élete nem szenvedett változást. Hiszem, hogy a Szentháromság élete hiánytalan volt az alatt a harminc-egynéhány esztendő alatt is, amíg Jézus a Szűztől szült testben itt, közöttünk élt.

Hiszek a Szűzanyában, akinek osztályrésztül jutott az elképzelhető legnagyobb emberi méltóság: a megtestesülésre magát elszánó Fiú édesanyja lehetett. Hiszek abban a talán tizenharmadik évében járó názáreti lányban, aki vállalta a világ szemében a legnagyobb csúfságot, a leányanyaságot is; de ezen az áron is ígért mondott az Isten hívására. Hiszek ebben a leányban, aki egészen rábízta magát az Istenre.

Hiszek abban, hogy a feltámadás kétségtelenre bizonyította Jézus minden szavát. Ezért hiszek abban, hogy a hit annyit jelent, hogy igaznak tartom Jézus minden szavát. Hiszek abban, hogy hinni annyit is jelent, hogy hűségesen odarendezem életemet a jézusi tanításhoz, a szeretethez.

Hiszek Jézus szavának, s ezért hiszem, hogy életem egyetlen feladata az, hogy visszaszeressem az engem Önmagát odaadva, Golgota-áron is megszerető Istent. Hiszek abban, hogy szeretnem kell az Istent. Atőlelve Őt minden képességgemmel. Nem úgy, mint tikkasztó nyárban a patak hús vizét; nem úgy, mint amikor az ember átöleli szerelmét. Nem a hús és vér képessé-

geivel, de azzal a maradéktalan értelmi-akarati-érzelmi hűséggel, amely barátot baráthoz fűz. Hiszem, hogy Jézus a barátjának akar engem, és hiszem, hogy nincs külön élet-hívásom, minthogy egész életemmel ígért mondjak erre a hívásra, és barátja legyenek annak az Istennek, aki magamhoz hasonló emberként élt közöttünk, hogy megkönnyítse számomra e felkínált barátság elfogadását és teljesítését.

Hiszem, hogy csak akkor lehetek Jézus barátja, csak akkor szerethetem vissza az Istent, ha igyekszem Hozzá hasonlítani. Mindenekelőtt abban, hogy Ő mindenkit, minden embert szeret. Hiszem, hogy minden embert szeretnem kell. Hiszem, hogy nem tekinthetek senkit sem ellenségemnek. Hiszem, hogy nem lehet számomra egyetlen ember sem közömbös. Hiszem, hogy minden embert felebarátomnak kell tekintennem, az ellenségemet is. Hiszem, hogy nincs más hivatásom, minthogy minden embert, akivel csak találkozom, testvéremmé tegyek – a szeretetben.

Hiszem, hogy aki szeret, az ad. Hiszem, hogy élethívásom az adás. Életemben minden egyéb csak foglalkozás lehet, de a hivatásom: az adás. Azt kell adnom, amim van: jó szót, mosolyt, pénzt, időt. Mindazt, amit munkával-szeretettel megszereztem. Hiszem, hogy adnom kell annak, aki kér. Hiszem, hogy adnom kell annak, akit testi vagy lelki ínségben találok – kéretlenül is. Hiszem, hogy adásaimnak nincs felső határa. Hiszem, hogy az adásban nincs elég, csak még tovább. Hiszem, hogy mindentadásra teremtett meg az Isten, aki Maga a Mindentadás. Hiszem, hogy szegénnyé kell tennem magam felebarátaimért, hogy testvérüknek tekinthessenek.

Hiszem, hogy azt is szeretnem kell, aki bánt. Hiszem, hogy nem szeretem azt, akit visszabántok. Hiszem, hogy ki kell törölnöm szótáramból ezt a szót: jog. Hiszem, hogy nem az a hivatásom, hogy megbüntessem a bűnösöket. Sem a rám támadókat, sem a másokra támadókat. Hiszem, hogy a hántásokat csak a mindent eltűréssel lehet kevesbíteni az emberiség életében. Hiszem, hogy a Golgota vállalásával is példát adott nekem Krisztus. Hiszem, hogy vállalom kell a magamat-meg-nem-védés következményét: az üldözöttséget is.

Hiszem, hogy aki szeret, az szolgál. Hiszem, hogy nekem is vissza kell utasítanom a pusztai Kísértőt. Hiszem, hogy nekem is el

kell menekülnöm azok elől, akik „királlyá” akarnak tenni engem. Hiszem, hogy nekem is közembernek kell lennem, mint a názáreti Ácsnak, mint a fizetés nélküli Vándortanítónak. Hiszem, hogy csak akkor tudok szolgálni, ha nem uralkodom.

Hiszem, hogy csak akkor tudok csak adni és sohasem elvenni, ha kisember vagyok. Hiszem, hogy akkor tudok csak simogatni és sohasem ütni, ha a társadalom kicsinyei között vagyok. Hiszem, hogy Isten csak akkor tud barátjává választani, ha olyan kicsiny vagyok, mint ama názáreti ismeretlen falusi kislány. Hiszem, hogy vállalom kell a jézusi szolgálat feltételét: a társadalmi kicsinységet és az alulértékelést.

Hiszem, hogy azt, akit nekem az Isten élettársul rendelt, mindenki előtt kell szeretnem. Hiszem, hogy csak olyat rendelt nekem, aki velem együtt akarja járni a jézusi szeretet útját. Hiszem, hogy az Istent ölelem át, amikor őt ölelem. Hiszem, hogy kettőnk szeretetkapcsolatát a maga szentháromságos szeretetélete boldogító földi másának akarta számomra. Hiszem, hogy a gyermek, a népes család életbehívása és Istennek nevelése az én első és legalapvetőbb feladatom élethívásomnak, a szeretetnek a gyakorlásában. Elválaszthatatlanul egy ez a család a hitvesi szeretettel. Csak így lehet kedves az Istennek az ölelés: csak ha termékeny a szeretet.

Hiszem, hogy az Isten munkára teremtette az embert. Hiszem, hogy nekem is el kell végeznem a magamét annak érdekében, hogy megtermelődjek és szolgáltatódjak az, amire magamnak is, embertársaimnak szükségünk van.

Hiszem, hogy a családi életet is, a munkát és munkahelyet is fel kell használnom arra, hogy növekedjek Jézus vetése. Hiszem, hogy az a hivatásom, hogy megszülessék a földön Isten Országá. Hiszem, hogy a Jézus szeretetében egybe kell kapcsolódnia minden osztálynak és nemzetnek. Hiszem, hogy el kell tűnnie mindannak, ami akadályozza, hogy az emberek testvérek lehessenek. Hiszem, hogy építenem kell a Szeretet Országát. Hiszem, hogy az emberi élet mindent egybefoglaló hivatása: elvezetni mindenkit Krisztushoz. Hiszem, hogy túl családon és munkán – ez az én felelősségem is.

Hiszek a Lélekben, aki vezeti Jézus itt hagyott művét, az Egyházat. Hiszek az Egyházban, amelynek Krisztushoz kell vezetnie az emberi-

séget. Hiszek a Sziklában, aki Krisztus akaratából az idők végezetéig rendező személye annak, hogy megújuljon a Föld színe. Hiszek a szentségekben. Hiszek a keresztségben és a bérmálásban, amely újra és újra lepecsételi a hívőket, a Krisztus útján járnak akarókat Isten számára. Hiszek a bűnbánat szentségében, mert az Isten minden bűnbánónak megbocsát, és mert emberi szóval is hallani akarom testvérem ajkáról az isteni megbocsátás szavát. Hiszek az Oltáriszentségben, amely táplálja bennem a szeretetet, a bennem lévő krisztusi életet. Hiszem, hogy a házasság és az egyházi rend szentsége erőt ad: hogy abban, amit választottam, végig kitartsak. Hiszem, hogy a nagybetegek szentsége megerősít földi életutam utolsó órájában.

Hiszek a békében, amelyet Isten mindig megad azoknak, akik az Ő útján járnak. Hiszek Jézus békéjében, amely el nem hagyja az embert kísértésben, betegségben, börtönben, sőt a Krisztusért vállalt halál

előtti órában sem. Hiszek Jézus ügyének történelmi diadalában, hogy valósulni fog a történelmi jövőben az, amit megígért: vetése növekedni fog, kovásza megkeleszti ezt a világot, a mustármag fává nő és lombot ereszt, és nem lesz lobo-gó, amely magasabban szállna a jézusnál. Hiszek a történelmi diadal ma is tapasztalható jelében: hogy százannyi testvérem és nővérem lehet, ha le tudok mondani a csak magamra gondolásról, ha másokért akarok élni.

És hiszek az imádságban, amely erőt ad a szeretetre, és megnöveli karom erejét. Hiszek az imádságban, amely elér oda is, ahová nem tudok eljutni. Mindazokhoz, akiket szeretek, s akikért megteszem – vagy megtenném, ha tehetném – mindazt, ami a szeretetemből telik. Hiszek az imádságban, amely a szeretet láthatatlan sugárzásával egyetlen fényerőtérre teszi a világot, amelynek világosságában Jézus felé találhatnak, akik még a sötétben bolyonganak.

És hiszek a találkozásban. Abban a találkozásban, amelyért Isten a világot teremtette, amelyért a Fiú eljött közénk, amelyért a Lélek lakást vett bennünk, és vezeti Isten népét, az Egyházat. Hiszek a találkozásban az örök lakóhelyen. A találkozásban az Örök Szeretettel, amikor is megmutatja majd magát nekem úgy, ahogy van. Hiszek az örök Lakomában, amelyen a Fiú a lakoma, és a Fiú a felszolgáló. Hiszek a kielégülésben, az emberi szív nyugtalanságának megszűntében, a boldog beteljesülésben. Hiszek a találkozásban az első és az utolsó emberrel; mindazokkal, akik nem zárták el magukat a hívástól, akik a múltban, jelenben és jövőben járnak az utat, amelyet a Lélek sugall, s amelyet a Fiú elibénk élt.

Hiszek a Szeretet erejében. Hiszek a Szeretet diadalában.

Hiszek a boldogságban, amelyet egyedül a Szeretet adhat az embernek ebben és az eljövendő világban. Amen.

Címzett: Magyarország Kormánya

NYÍLT LEVÉL

Mi, a katolikus gyökerű **Bokor Közösség** tagjai igyekszünk a Jézustól tanult békességeremtés jegyében élni, amely az erőszakmentes megoldások keresésére irányul. Ennek következtében fiataljaink jelentős része, előttünk mintaként haladva, a 70-es, 80-as években megtagadta a fegyveres sorkatonai szolgálatot, ezért több évi börtönt is vállalva. Sokan pedig katonakönyvünk visszaküldésével jeleztük, hogy nem kívánunk részt vállalni semmiféle erőszakszervezetben. Szót emeltünk minden olyan kezdeményezés ellen, amely a „*jogos önvédelemre*” hivatkozva mások életének elvételére adna lehetőséget. Hitünk szerint minden élet szent és védendő! A történelmi tapasztalat is azt mutatja, hogy az erőszak erőszakkal nem győzhető le. Aggódással tölt el bennünket, hogy gyermekeink, fiataljaink az erőszakos megoldások erényként való oktatásában részesüljenek.

Úgy gondoljuk, hogy az ószövegségi „*Ne ölj!*” parancsot az ellenséget nem ismerő Jézus még tovább szigorította: nála **nemcsak a gyilkosság, hanem már a harag is** szemben áll a feltétlen Isten- és emberszeretettel (Mt 5,21-22).

Ezért szomorúan olvastuk a **Honvéd Kadét Programról** szóló

híradásokat, annak tantervét és a tényt, hogy 55 magyar középiskolában – önként választhatóan ugyan, de – már be is vezették az oktatását.

Elfogadhatatlannak tartjuk, hogy magyar középiskolák falai között szeptembertől nyílt és tervszerű katonai propaganda zajlik!

Tudjuk, hogy a középiskolás életszakaszban a legnyitottabbak, de legbefolyásolhatóbbak is a fiatalok. Álláspontunk szerint ebben az életkorban a kadétprogram tartalmával ellentétben éppen **a helyes önismertetre, empátiára, konfliktuskezelésre, erőszakmentes kommunikációra kellene motiválni és tanítani őket.** Az evangéliumok szellemében erre biztat minket a II. Vatikáni Zsinat is, amikor azt írja: „*Az ifjúság nevelői és a közvélemény irányítói tekintsék súlyos kötelességüknek, hogy az új, békét szerető szellemet mindenki-beleplántálják*” (GS, V. fej. I/82.). Arra biztat minket, hogy a gyűlölködés helyett a békességre törekvés szellemével és gyakorlati megvalósításával járuljunk hozzá az emberiség boldogulásához. Hitünk szerint ezek biztosítanak az igazi hazaszeretettel is, amelynek következtében felelős, dönteni képes, gondolkodó, mások szükségleteire figyelni tudó felnőtt

emberek kerülnének ki középiskoláinkból. Országunknak is az lenne jó, ha lelkiismeretükre hallgató, és nem a parancsra cselekvés szokásrendszerét elsajátító fiataljaink lennének. A parancsuralmi rendszerek már rengeteg borzalmat okoztak a világban.

Fontosnak gondoljuk, hogy magyar identitástudatra és hazaszeretetre neveljük gyermekeinket, de elutasítjuk, hogy erre hivatkozva militarizálják fiataljainkat! Elutasítjuk, hogy egyenlőségjelet tegyenek a hazaszeretettel és a haza erőszakra épülő védelme közé. Javasoljuk az oktatási intézményekben az erőszakmentes konfliktuskezelés oktatásának bevezetését.

Kérjük, szempontjaink figyelembevételével gondolják át a Honvéd Kadét Program iskolákból való kivonásának lehetőségét.

Tisztelettel:

a BOKOR 2018/2019-es Közös Képviselő:

Bajnok Kristóf, Csizovszki Sándor, Dr. Kőszegi Tamásné, Mészárosné Lázi Zsuzsanna, Orbán Ádám, Nagybán Edit, Polinger Ágnes, Tanos András, Vargáné Szijártó Mária

Budapest, 2018. szeptember 15.